

VERZAMELDE GEDICHTEN

Bezorging: Marjoleine de Vos

© Copyright 1999, 2001, 2005, 2016

ERVEN ERIK MENKVELD

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Erik Menkveld

Verzamelde gedichten

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

DE BUNDELS

De karpersimulator

(1999)

EVEN

Ga maar even zitten
denken aan zeer bepaald
maar willekeurig zand
ergens in de aarde,
een verloren compositie
van Anonymus, gevaar
dat iemand liep in 1860,
alle lucht die Coltrane
ooit heeft ingeademd –
en kijk eens wat een kleuren
in de ramen van je tijdelijke
huis bij lage zon.

OUDE BOXER

Zeult zich als een veel te vol
gepakte koffer de salonkamer in,
kispelt koket met zijn vleeskroket,
draait om zijn as
en nog een keer,
gaat liggen op de smyrna –

en een jaar of dertig later
weet ik niet waar ik hem zag
op welke visite, bij wie,
alleen dat hij me aankeek
tot ik dacht: ik had hem makkelijk
kunnen zijn, en niet alleen
hem, dat kleed ook,
die clubfauteuil,
dat teakhouten buffet...

LAATSTE BEZOEK

De slak op haar oor
liet geen woord meer door,

mijn stem ternauwernood:
geruis en gekrijs. Meeuw

die binnenvloog, zichzelf
aan flarden fladderde

in dat oude, dove hoofd.
Tot ik maar zweeg en zij

haar ogen weer sloot,
al minder door lakens

omspoeld en onverhoeds heden.
Misschien een kleine hand

nog in haar hand, het verre
lichten van een kus op haar wang.

Meer is er niet van mij
met haar verdwenen.

LEGO

Elke avond gegeten, geslapen,
van lieverlede steeds minder
hier ouderlijk thuis en in pyjama;
oesters geproefd, buitenissige vissen,
tientallen bluesgitaristen
en vierstemmige vijftiende-eeuwse
missen gehoord, minstens vijftig
paar schoenen versleten,
twaalf fietsen, een combiketel
enzovoort. En al die tijd
stond het hier nauwgezet niet
te veranderen: dit roodwit
bouwwerk met erkers, kantelen,
bedachtzaam in elkaar gestoken
door kleine keurige handen, ooit
een laatste keer opgeborgen
en vergeten, in deze doos,
deze kast, donker van jaren.

NALEVEN

Kopvoeters onder stralende zon
in gras wij, blij intact nog
tussen brokstukken bakermat,
vage frescoblikken, sleetse
mozaïeken; van wat zich voordeed
hier aan slim geleef en onderdook
in onderlegd gespeculeer
tussen schaarsverlicht leer
ternauwernood weet, wij,
kariatiden van het ogenblik.

TE EMMEN

Evenzeer als wij het nauwgezette
zwemmen en metallic blauwe
van een kleine Afrikaanse vis
te Emmen vanmiddag, waterlelieblad
dat zich met rode kop optrekt
tot waterschildpadschild,
een dagpauwoog in de vlindertuin
die mijn hand voor wilde orchis
aanziet en heel Drenthe buiten
evenzeer.

EEN EINDJE OM

De zon een dunne plek in dek, geen
ganzen, winters uitgekamd riet –
zoals iets voor de vierde keer gezegd
weer in dezelfde woorden schiet
maar daar niet meer te vinden is
zo ligt de polder in zijn aanblik
voor wie dagelijks door hem fietst.

Een stilte van hoeven en hoesten
trekt uit de weilanden op.
In de verte brandt een raam: damp
naar de lamp omhoog en bidden
met de televisie aan. De akkers
suizen van wortel, ui en rode biet.